

Mérő Zsigmond

Mindig egyedül együtt derűvel

Meglepetés e kávéházi szegleten a Szerkesztőfőnek, Szondi Györgynek, mert 75 éves lett ő, Napút 2021/+1 (szamizdat)

„Ez itt éppen az, és épp nem az, aminek látszik... Napút a naputasoktól, a láthatár mögé hanyatló Nap visszfényében. Fejet hajtunk a Naputat járó Égderék-Atyának, akit mi már csak egyszerűen *Szondigyuriként* ismerünk, vagy *mindigderűsnek*. Aki létrehozott egy értékmentő, mégis pártsemleges irodalmi közösséget, táborokon és irodalomipari gépezeteken kívül, azt vallva, hogy egyedül együtt jobb!”

Idézzük Csáji László Koppány *Lectori Salutemjé*-t.

Koppány volt az ötletgazda, a szervező, a kivitelező mind tartalmilag; – felkérte a szerzőket, begyűjtötte, szortírozta, a kéziratokat, eljuttatta, a szöveggondozóhoz, majd nyomdai előkészítésbe végül nyomdába – mind, hogy papírtestet öltessen még az utolsó után eggyel egy titkos samizdat *Napút*-szám, meglepetés Gyurinak, az Égderék-Atyának 75. születésnapjára, 2021. március 15-ére, kinek még a születésnapja is derék, ugyanis március dereka, idusa, nem mellesleg ez '48/49-es szabadságharcunk kezdetének dátuma is, merthát ezért is néki *Napút+1* különszám szentelve, mivel szellemi szabadságharcot vívott s vív irodalmi életünk jelképes harcmezéjén sajátos irodalmi értékeinkért.

Azért ne bigott szellemi gladiátorként gondoljuk őt egészen, bár még neve is a híres várvédőével azonos, mert a hazai irodalmi folyóiratok között a *Napút* az egyik legszéleskörűbb jellegű, ábrázatú egyúttal belvilágú máig is. Szekértáboroktól, stílusáramlatoktól független mikroközélet, színtér, ne adj Isten küzdőtér s talán éppen emiatt egyetlen mainstream vagy rezsím mainstream sem vitte a felsőbb régiókba, nem ajnározta.

A *Napút*-műhely bár már csak a virtuális térben működik tovább, nyitott, szabad gondolkodást engedő, mi több javasló, mégis a helyi, közös értékeinkre fogékony műhely továbbra is.

Jó Napút! – így szokta Gyuri a találkozókat, esteket kezdeni, mert „egyedül együtt jobb”. Írja Csáji László Koppány e lapszámra szóló felkérő levelében. Tudjuk, a hagyományos, kézzelfogható papír-*Napút* utolsó számai közelegnek, és ilyenkor helye van a méltó búcsúnak. Hiszem, hogy a *Napút* a hazai irodalomtörténetben még nem megénekelte (egyelőre nem is kanonizált, de alapvető) szakasz. Mindannyian tudjuk, hogy a *Napút* egy csapatmunka gyümölcse, amelyben itt-lévők és már a horizonton túlról velünk lévők együtt dolgoztunk, de Gyuri volt a szíve, motorja, sok esetben mecénása is. Méltó lenne tehát tisztelni előtte, írni

kifejezetten neki, s róla. Van azonban mód, hogy mégis, mintegy trendbontóként, ráadásként egy számot szerkesszünk, ahol a főszereplő immár témájában is ő maga. Arra gondolok, hogy akár verssel, visszaemlékezés-sel, élménybeszámolóval, de legalább annyira a műveivel, műfordításaival foglalkozó elemzésekkel, esszékkel emlékezzünk meg róla, tisztelegjünk előtte.

A szerzők, akik tisztelegnek előtte: Babics Imre, Baley Endre, Batári Gábor, Bába Szilvia, Báthori Csaba, Bognár Antal, Boldogh Dezső, Bószifár – a Krisztus utáni 10. századi Bhadadzsvipta szerzője, Csáji Attila, Csáji Gyöngyvér Dorottya, Csáji László Koppány, Domokos Johanna, Doncsev Toso, Elek Szilvia, Fucskó Miklós, Füleki Gábor, Hegyi Botos Attila, Hétvári Andrea, Kabdebó Lóránt, Kakasy Judit, Karsai János, Koncz Gábor dr., Kovács Ildikó, Lukáts János, Kemal Özer, Quintus Aurelius Naso – egyesek szerint Kr. u. 4. századi költő, Aquincumban élt, Saban Mahmudoglu Kalkan, Sándor György, Suhai Pál, Szabó Palócz Attila, Szakolczay Lajos, Szentmártoni Szabó Géza, Székely András Bertalan, Sziklavári Károly, Tamási Orosz János, Tasnádi Edit, Toót-Holló Tamás, Vincze Judit, Virágh László, Wehner Tibor, Zalán Tibor, Zsávolya Zoltán.

Zárjuk sorainkat a Koppányi olvasó-i üdvözet végzavaival: „Kereskedelmi forgalomba talán csak az irodalomtörténet teszi majd, mert így akár még az Idő is tiszteleghet annak a Szerkesztőfőnek, aki szellemiségével és szervezőkészségével létrehozta a „naputasok” körét, egy rendkívül nyitott, mégis az itt-és-mostra érzékeny magyar irodalmi műhelyt, amilyen annak idején a *Koszorú* vagy később a *Nyugat* is lehetett. A lapszámbemutatókon, irodalmi esteken így köszönt minket: *Jó Napút! Neked is, drága Gyuri!*“

fotó: Wikipedia / Kállay Kotász Zoltán